

Cetatea Cavalerilor

Fondator: Col. r. Dr. Constantin Meștici
Editor: Asociația Națională a Cavalerilor de C.H.O.
Editura Tipo MC, Oradea - 2020

Cartea Mea e și a Ta!

ISSN 2734-6889
ISSN-L 2734 -6889

memorii | jurnale

*O mărturie viscerală,
un personaj cu un destin ieșit din tipare.*
— DANIEL CAIN —

IOAN DRAGU

CAMPANIA ANILOR

1916-1918

DRUMURI DE SÂNGE

MOARTEA ALBĂ

PE URMELE
BOLȘEVICILOR

HUMANITAS

Daniel Cain (n. 1972)

Este cercetător la Institutul de Studii Sud-Est Europene al Academiei Române.

A studiat la București și la Sofia; este doctor în istorie cu o teză despre relațiile diplomatice româno-bulgare la începutul secolului XX. Cadru didactic asociat la Universitatea din București, unde ține un curs de istorie a Balcanilor (secolele XIX-XXI).

Autor și editor al unor volume și studii despre realitățile din spațiul sud-est european de la începutul secolului trecut.

În ultimii ani, preocupările sale sunt legate de studierea societății românești în preajma Marelui Război.

Publicații A. Cărți de autor (monografii, ediții) *Diplomați și diplomație în Sud-Estul european*. Relațiile româno-bulgare la 1900, Editura Academiei Române, București, 2012, 234 p. *Un trimis al Majestății Sale: Nicolae Mișu*, Editura Anima, București, 2007, 184 p.

B. Cărți în colaborare (monografii, ediții) Daniel Cain, Armand Goșu, Cornel Sigmirean, Annemarie Sorescu-Marinković, *Români de lângă noi*, Editura Corint Junior, București, 2013, 207 p. P. Pavlov, I. Ianev, D. Cain, *Istoria Bulgariei*, Editura Corint, București, 2002, 192 p.

Amintiri, tablouri, indiscreții. Am voit ca, înainte ca ele să fie răcite și confuze, să cer clipelor de acolo învățămintele lor. —IOAN DRAGU

Cărțile lui Ioan Dragu sunt între cele mai bune din câte s-au scris în timpul războiului nostru și, fără îndoială, cele mai bune dintre cele ce cuprind descrieri de război. Dragu realizează cu un egal talent amândouă caracteristicile genului războinic: și literatura descriptivă, și impresionismul reporterului. —AL. BUSUIOCEANU, 1919

Când și-a publicat impresiile de pe front, în vara-toamna anului 1918, I. Dragu era proaspăt demobilizat și se întorsese acasă, în teritoriul ocupat de Puterile Centrale. România era o țară învinsă, amputată teritorial și înrobită economic. Imensele sacrificii făcute în numele idealului național păreau a fi fost inutile. Cele trei volume de război, reunite sub titlul *Campania anilor 1916–1918*, nu au, de aceea, nimic în comun cu retorica eroizantă cu care ne-a obișnuit de un secol bibliografia Marelui Război. Cărțile lui Dragu vorbesc despre eroismul neputincios al celor mulți, al „mortilor fără istorie”, al „glorioșilor învinși”, de dinainte să se făurească România Mare. De aceea au și fost desconsiderate, nu doar în perioada comunistă, când, aflat în exil, autorul a dus „o vie activitate de ponegrire a regimului nostru de democrație populară”. Mărturiile lui Dragu au fost ignorate și după 1989 tocmai pentru că prezintă fără ocolișuri istoria recentă a Basarabiei sau dezastrul participării României la Primul Război Mondial. —DANIEL CAIN

Ioan Dragu (1889-1977), născut Ionel Drăgescu, a fost ziarist, scriitor și diplomat. Locuiește cu familia mai întâi la Constanța, apoi la Craiova, unde absolvă liceul. Studiază câțiva ani la Institutul Medico-Militar și la Facultatea de Filozofie Litere a Universității din București, dar în paralel își descoperă vocația de ziarist. Până la izbucnirea Primului Război Mondial, scrie deja la *Viața românească*, *Noua revistă română*, *Ra-muri*, *Rampa*, *Universul literar*, *La Politique*, *Le Journal des Balkans*. La intrarea României în război, sublocotenentul Ionel Drăgescu luptă pe Valea Jiului, apoi pe frontul de pe Siret; în Moldova se îmbolnăvește de tifos exantematic, la începutul anului 1917. În ianuarie 1918 face parte din rândurile armatei române care va intra în Basarabia, alungând trupele ruse bolșevizate. Întreaga experiență a războiului, a bolii și a perioadei petrecute dincolo de Prut este relatată în cele trei volume publicate în vara-toamna anului 1918: *Moartea albă*, *Pe urmele bolșevicilor* *Drumuri de sânge*. Demobilizat în primăvara lui 1918, revine în București, unde se căsătorește, cu dispensă, cu verișoara sa Angela, cu care va avea doi copii. În perioada interbelică lucrează în mai multe redacții, e atașat de presă la Legația României de la Varșovia, apoi la Geneva, șef în cadrul Direcției Generale a Presei și Propagandei (1931-1936), consilier de presă la Atena și Ankara. La începutul celui de-al Doilea Război Mondial se află în fruntea Serviciului de presă al Ambasadei României din Paris, apoi, după ocupația germană, al Legației din Vichy. Din august 1944 cariera sa profesională e pusă sub semnul întrebării din cauza schimbării de regim din România și a refuzului lui Ionel Drăgescu de a se ralia politic. Reușește să-și schimbe oficial numele în Ionel Dragu. Imediat după obținerea pașaportului, în 1947, pleacă definitiv din țară. Se stabilește în Franța, unde trăiește modest și se implică în organizațiile de ajutorare a refugiaților români; este președinte al Asociației Ziaristilor Români, membru al Serviciului de Informații al Militarilor Români din Exil și ziarist al publicației *La Nation roumaine*. Activitatea din exil îi va aduce un dosar de urmărire la Securitate. Moare la Paris, pe 29 octombrie 1977.